

עפ"ת (חיפה) 64516-11-25 - חאתם בישר נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 64516-11-25 - חאתם בישר נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 64516-11-25

חאתם בישר

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

[02.12.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

החלטה

1. בפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

2. בהתאם להוראות סעיף 201 לחסד"פ לביהמ"ש הסמכות להאריך מועד אם חלף המועד להגשתו במועד הקבוע בסעיף 199 לחסד"פ. על המבקש להאריך לו את המועד להגיש ערעור להצביע על "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור (ראו: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.7.2006). עם זאת, נפסק, כי אין משמעות הדבר, כי בית המשפט יאריך את המועד להגשת הליך ערעור פלילי כדבר שבשגרה (ראו, ע"פ 2983/19 פחמאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.6.2019); בש"פ 7432/17 קווה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (7.11.2017)). זאת, בעיקר נוכח עיקרון סופיות הדיון (ראו, בש"פ 5421/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (13.7.2017)). כמו כן, לפי הפסיקה, על בית המשפט לבחון כל מקרה לנסיבותיו הקונקרטיות, להתחשב במשך האיחור, את ההצדקה הנטענת לאיחור, ואת סיכויי ההגנה הלכאוריים כדי לשלול חשש לעיוות דין (ראו עניין נגר; בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.8.2009); בש"פ 4065/19 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.7.2019)).
3. לפי הדוח שקיבל המערער, הוא נתפס נוהג במערבל בטון שהוא עושה שימוש בטל"ן ניד שלא באמצעות הדיבורית - עבירה לפי תקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה. המערער זומן למשפט אך לא התייצב ונשפט בהעדרו. מכאן הערעור שבפני והבקשה להארכת המועד להגשתו.
4. אשר למשך האיחור בהגשת הערעור, פסק הדין ניתן ביום 18.2.25, בקשה לביטולו הוגשה רק ביום 27.10.25, וערעור על פסק הדין הוגש רק ביום 24.11.25, כלומר, כ- 9 חודשים לאחר מתן פסק הדין. מדובר בשיהוי ממושך, אשר חוששני כי בנסיבות העניין, הוא נעדר הצדקה.
5. המערער מבקש להצדיק את האיחור בהגשת הערעור, בכך שלא זומן כדין למשפטו, ולא ידע על פסק הדין. לדבריו, ידע על קיומו רק ביום 23.10.25, כאשר התקשר למשרד הרישוי וביקש לחדש את רישונו (ס' 4 לתצהיר המערער התומך את הבקשה להארכת המועד).

6. בדיקת תיק ביהמ"ש קמא מלמדת, כי קיים אישור מסירה מיום 7.10.2024 ממוען למערער בכתובתו, חתום, הנושא הזמנה לדין, ליום בו נשפט המערער בהעדרו. באישור המסירה ציין נציג הדואר "...מצהיר כי מסרתי את הפריט הרשום מטה [הזמנה למשפט ליום 18.2.2025 - ש.ב.] בתאריך 7.10.2024 בשעה 14:22 בבית הנמען לידי הנמען הרשום. המקבל: חאתם בישר." לצד מלל זה מתנוססת חתימה. המערער טוען שאין זו חתימתו. הוא הפנה לשוני בין חתימתו על המסמכים שהגיש לביהמ"ש, לבין החתימה המתנוססת ע"ג אישור המסירה. במאמר מוסגר, ובכדי לסבר את האוזן אציין, כי כיום קבלני הדואר מחתימים את מקבל הדואר הרשום באמצעות "טאבלט" נישא שהם מחזיקים ומפיקים אישור מסירה הנושא גם ברקוד.
7. ברם, מלבד הבל פיו של המערער, לא גובו טענותיו בראיות של ממש. המערער יכול היה בנקל לבדוק את שאלת המסירה, באמצעות פניה בכתב לרשות הדואר, ולברר אם הרשות מחזיקה את המידע על ביצוע המסירה במחשב, את תגובת הדוור, ולהציג לביהמ"ש את ממצאי הבדיקה של רשות הדואר. יודגש בהקשר זה, כי המערער לא טען כי דברי דואר אחרים - מאותו תאריך של אישור המסירה או קודם לכן - לא מצאו דרכם אליו, ולכן העדר תשתית לגיבוי טענתו מעוררת קושי לא מבוטל.
8. לא זו אף זו, בתיק ביהמ"ש קמא קיים אישור מסירה ממוחשב נוסף, המעיד על מסירת פס"ד שניתן בהעדר המערער באותה כתובת. האישור הוא מיום 9.3.2025 משעה 15:07 ממוען אף הוא אל המערער, ונושא חתימה, באישור זה ציין הדוור "בהעדר הנמען נמסר למי שגר עמו בבית". נתון זה מחזק את חזקת המסירה הנוגעת להזמנה לדין.
9. המערער הוסיף וטען כי למד על קיומו של פסק הדין שניתן בהדרו ביום 23.10.25 כאשר התקשר למשרד הרישוי כדי לחדש את רישונו. לאור זאת ובטרם החלטה ביקש וקיבל ביהמ"ש זה אישור "מצב הרישוי" ממנו עולה, כי רישונו של המערער חודש בתאריך 13.4.2025 עד ליום 29.3.2027, ובשל הדוח בתיק זה, הוא חייב באמצעי תיקון בשל שיטת הניקוד. כך שטענתו בדבר האופן בו נודע לו על פסק הדין, מוקשה בעיני.
10. מעבר לכך, ולא פחות חשוב מכל האמור, המערער הוא זה שהיה מעוניין בהליך. המשפט התנהל, ומשלא היה זימון הוא נדחה מעת לעת. בכל פרק הזמן הזה המערער שקט על שמריו ולא טרח לברר למתי קבוע משפטו. מחובתו הדינית של המערער להפגין אחריות, ולבדוק למתי קבוע משפטו, ולא לעצום את עיניו מפני ההליך שהוא עצמו יזם [להרחבה בנושא חובת תום הלב הדינית, ראו פסק דיני בעפ"ת (חיפה) 30737-08-25 סינוואן אבו רימה נ' מדינת ישראל (5.10.2025), בעמ' 4, פורסם באתר נבו].
11. אשר לסיכויי ההגנה ושאלת עיוות הדין, מעבר להכחשה כללית של המערער, לא הופנה ביהמ"ש קמא לכשלים ראייתיים הנתמכים בחומר הראיות שבתיק, כדי להראות סיכויי הגנה של ממש. לפי הדוח האירוע מצולם במצלמות גוף של השוטר, ובדוחות מסוג זה ישנו דוח נסיבות המתאר את האופן בו הבחין השוטר בביצוע העבירה. למרות זאת, אין בבקשה שהגיש המערער לביהמ"ש קמא כל התייחסות לחומר הראיות; ובכתב הערעור ישנה טענה כללית בדבר כשלים ראייתיים, אך שוב, ללא כל התייחסות פרטנית לחומרי הראיות. נפסק, כי כפירה בביצוע העבירה, אין די בה כדי להקים חשש לעיוות דין [רע"פ 1773/04 אלעוברה נ' מדינת ישראל (23.2.2004)].
12. חוששני כי בהעדר הנמקה ואסמכתאות בדבר סיכויי הגנה, מתווסף קושי נוסף, לא מבוטל, המצטרף לקושי המוזכר לעיל בעניין זימון המערער למשפט, ויחד נוטה הכף לחובת המערער בכל הנוגע לסיכויי הערעור.
13. בהינתן הנימוקים הללו, חוששני שאין בפני "טעם ממשי מניח את הדעת" כדרישת ההלכה הפסוקה, להארכת המועד להגשת הערעור באיחור כה ניכר.
14. הבקשה נדחת ויחד איתה אני דוחה את הערעור על הסף.
- ניתנה היום, י"ב כסלו תשפ"ו, 02 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.